

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

autorka česko-slovenského bestsellera

Dcéra zimy

INSOMNIA

Prvá kniha

Ljndeni

Insomnia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Vladimíra Šebová

Insomnia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

INSOMNIA

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

INSOMNIA

Prvá časť série *Insomnia*

Ljndeni

Túto knihu venujem všetkým, ktorí veria,
že najkrajšie sny sú tie,
ktoré dokážeme prežívať počas dňa.

I

Polnoc. Ležím nahá v obrovskej posteli, cezo mňa je prehodená ruka. Volá sa John? Josh? Bude to niečo také... Pomaly odfukuje po výkone, ktorý nebol taký skvelý, ako som očakávala. A ako som si práve dnes zaslúžila.

Tretia vydaná kniha za tento rok. Štrnásť v poradí. A konečne sa o mňa začali zaujímať aj médiá. Vydavateľ vo mne vidí zlatú hus, ktorá mu pravidelne znáša cenné vajcia, zatiaľ čo sama si užívam akurát zvyšky ošklbaného peria. Na dnešnom krste mojej knihy sa tak doširoka usmieval, až som sa bála, že ma od radosti zje. Lenže z čoho by potom deťom platil školu?

„Odchádzaš?“ zamrmle, keď sa postavím z postele a hľadám na zemi šaty.

„Áno, ráno mám prácu.“

„Mohla si zostať na noc...“ A už zase spí.

Oblečiem si spodnú bielizeň a šaty, do ruky chytím pančuchy. Vytratím sa z obrovskej spálne tohto Johna, Josha alebo koho. Chlapcom z marketingu sa v tejto dobe asi darí. Alebo pracuje v manažmente? Ktovie. Nezáležalo na tom pred hodinou, nezáleží na tom ani teraz.

Byt je veľký. Luxusne zariadený. Vysoké stropy, nízke očakávania od intelektu žien, ktoré si sem vodí. Cez presklenú stenu dopadá dnu jasné svetlo mesiaca v splne, inak je všade tma. A ticho. Moje kroky tlmí mäkký koberec, do ktorého sa mi príjemne zabárajú bosé nohy. Prstami prechádzam po stu-

dených bielych stenách, hladkám ich, až mi na končekoch zostane jemný biely poprašok.

Vojdem do veľkého šatníka s desiatkami oblekov na mieru a ručne šitých topánok. Prehľadám niekoľko zásuviek a skriň. Neodhalí ma, počujem, ako chrápe. Zľahka zatlačím do jednej zo zásuviek po mojom boku, a keď sa otvorí, uvidím zbierku drahých hodínok. Jedny si navlečiem na zápästie a sledujem, ako sa v odraze mesiaca krásne ligocú. Poznám tieto typy mužov – drahé doplnky, lacné reči.

Prejdem do kuchyne a z košíka na ovocie si vezmem jablko. Vysadnem na studenú mramorovú kuchynskú linku, a kým žujem, zbežne prebehnem otvorené listy, ktoré som našla na stole. Na výpise z účtu sa vyníma pekné niekoľkokociferné číslo, ale keď vidím, za aké hlúposti míňa peniaze, vrátim list späť k ostatným. Ohryzok hodím do koša a oblížem zopár čistých lyžičiek a nožov.

V obývačke je na policičke uložených niekoľko zaprášených kníh. Prezriem si názvy na obálkach, samé hlúposti. Zato plochá obrazovka televízora je obrovská. Ts, ts, ts... Ak by som tu niekde videla diaľkové ovládanie, skryla by som ho. Alebo aspoň vybrala batérie. Zvalím sa do pohodlného dizajnového kresla a navlečiem si pančuchy.

Chvíľu tam len tak sedím a sledujem výhľad na centrum mesta cez presklenú stenu. Vidím vrchol Big Benu aj Tower Bridge. Zdravia ma ako starí známi. *Možno dnes ešte prídem.* Do tichého bytu sa ozýva tikot nástenných hodín. Každé posunutie sekundovej ručičky mi pripadá ako výsmech.

Zo zeme zdvihnem kabelku, ktorú som pri náhlení sa do spálne odhodila. Prehodím si na seba kabát, obujem lodičky a poberám sa na odchod. Na stene pri vchodových dverách visí univerzitný diplom a niekoľko fotiek. Na jednej z nich pózuje na slnečnej pláži, na ďalšej stojí na horskom svahu. Mož-

no je to celkom zaujímavý chlapík. Ale nie je pre mňa. A hlavne ja nie som pre neho.

Pred odchodom na neho pozriem cez škáru dverí. Leží na chrbte, ústa otvorené dokorán. Spí. Vyjdem z bytu a silne tresnem dverami. Počujem, ako fotky zo steny dopadli na zem.

V Londýne to na takú pokročilú hodinu celkom žije. Je niečo po jednej v noci, z miestnych barov skôr vypadávajú, ako vychádzajú mladí študenti a všetci, ktorí chcú cez víkend trochu vypnúť hlavu. Aké to asi je? Prechádzam cez známe ulice, po ktorých sa často motám. Neponáhľam sa. Nie je kam.

Postavím sa na okraj chodníka a sledujem, kedy sa červený panáčik na semafore pre chodcov zmení na zeleného. Stojím tu celkom sama. Cesty sú prázdne, nevidieť žiadne autá ani doubledeckery. Napriek tomu čakám. Z diaľky za sebou počujem približujúci sa smiech a krik. Skupinka asi desiatich mladých ľudí sa postaví vedľa mňa. Zabávajú sa, prehýbajú sa od smiechu. Určite sú opití alebo nafajčení. Síce necítim ani alkohol, ani trávu, ale kto by sa takto neskoro v noci tak bavil? A okrem toho, hoci dnes nie je Halloween, všetci majú na sebe akési masky. Jeden z nich je oblečený ako pirát, ďalší ako Dracula a nejaké dievča má na sebe masku Catwoman.

Pozrú sa doprava, doľava a potom rýchlo prebehnú cez ulicu aj napriek tomu, že na semafore pre chodcov svieti červená. Vždy, keď vidím takýchto ľudí, vravím si, čo tak robia so všetkým tým extra nazbieraným časom. O dve sekundy naskočí na semafore zelená. Pokojným krokom prejdem cez cestu.

Vchádzam do obytnej oblasti, kde sa nachádza aj môj apartmán. Pekná časť Londýna, veľa zelene. V noci tu vládne pokoj, medzi budovami sa ozývajú len kroky mojich lodičiek na betónovom chodníku. Okolo mňa prejde tmavovlasý

chalan s tetovaním na krku a s tunelom v ľavom uchu. Často sa vracia domov neskoro v noci. S priateľkou chovajú ktoréhosi z tých drahých papagájov, čo sa vedia naučiť rozprávať. Z jednej z budov vyjde ryšavá, nakrátko ostrihaná žena. Býva na treťom poschodí v dome oproti môjmu bytu. Rada varí neskoro v noci. Starý pán z druhého poschodia venčí na trávniku svojho pudlíka, má zdravotné problémy. Pudlík, nie ten pán. Chodí s ním von trikrát za noc – o jedenástej, o druhej a o piatej. Potom sa strieda s manželkou. Ja ich všetkých poznám. Oni mňa nie.

Keď prichádzam domov, je pár minút po druhej hodine v noci. V tomto byte bývam už niekoľko rokov, ale nemám veľa nábytku. Na stenách sú zavesené obrazy miest, kam by som chcela cestovať, a vlastným slušnú zbierku kníh. Inak je byt zariadený minimalisticky. Nemám rada všetky tie hlúposti, na ktoré len sadá prach.

Vojdem do veľkej pracovne, kde tvorím nápady, ktoré mi toto moje miestečko financujú. Aj keď niekedy mám pomocníkov. Z kabelky vyberiem niekoľko nových listov od fanúšikov a stalkerov. Hranica medzi nimi je taká tenká, že ťažko rozoznávam, čo je milé a čo úchylné.

Taký Lee mi často zaplatí nájom. A Gary posiela kvety každý utorok. Len čo s tým, keď kvety nemám rada a nájom platiť musím? Čo je potom milé a čo je cez čiaru?

Pristúpim k oknu, ktoré sa tiahne od stropu až po zem, a opriem sa o kreslo, v ktorom si rada čítam. Z môjho bytu je úžasný výhľad na Londýn. Kvôli nemu som si ho vybrala. Všetko vidím ako na dlani. Tmavú oblohu osvetľuje farebná žiara London Eye. Dozerá na Big Ben, ktorého zvony za pokojných nocí doliehajú cez tú diaľku až ku mne. Mesto sa pomaly ukladá k spánku. Svetlá postupne miznú. A ja vidím všetko.

Manželia žijúci v budove oproti na druhom poschodí chodia spať skoro, v ich byte sa zhasne okolo desiatej večer. Učiteľka jogy zo štvrtého ide do postele o jednej. Pred spaním cvičí nahá v svojej spálni. O byt vyššie odchádza žena každý druhý týždeň o pol dvanástej večer do práce a len pár minút po nej prichádza mužova milenka. Domov ju vyprevadí okolo druhej v noci. Každý piatok sa v noci na siedmom poschodí pootvorí okno, vylezie z neho mladá dievčina a po požiaranom schodisku utečie von. Celkom ako ja kedysi. Obdivujem ju. Zvláda to aj v lodičkách.

Na vzdialenejšie budovy mám ďalekohľad. Žena na piatom poschodí sleduje každý večer sitcomy, chlapík v byte nad ňou porno. Vedľa neho býva mladý chalan, ktorý často fajčí trávu a do noci hráva videohry. A pod ním zas žena chová niekoľko mačiek a maľuje akrylovými farbami na plátne celú noc až do svitania.

Zoologické záhrady z celého sveta vítajú zvedavcov, ktorí chcú vidieť exotické zvieratá. Lepia nosy na sklo, prestrkujú ruky cez mreže. A keď sa im to zamáli, navštívia nejakú rezerváciu, prípadne sa vydajú do divokej prírody. Vezmú si umelohmotnú fľašu s vodou, batoh, nechutne veľké topánky a ďalekohľad, prikrčia sa v dostatočnej vzdialenosti a vyčkávajú. Chcú vidieť zvieratá v ich prirodzenom prostredí. Sú zvedaví, čo robia, keď si myslia, že sa na ne nikto nepozera. To je presne to, čo sa deje so všetkými ľuďmi za zavretými dverami ich domovov. V svojom prirodzenom prostredí odkladajú masky a správajú sa tak, akí naozaj sú. Viem to. Vidím ich. Hlavne v noci.

Postupne všetci zhasínajú. Odchádzajú do sveta, v ktorom pre mňa nie je miesto. Svieta posledných zopár svetiel, inak je v celom okolí tma a vládne ticho.

Zvalím sa na pohovku, stiahnem si pančuchy, vyzlečiem šaty a zapnem televíziu. Jedinú spoločnosť mi robia veľký ký-

beľ čokoládovej zmrzliny a notebook. Len pár hodín po krste mojej novej knihy na internete pribudli fotky z akcie. Všetky si ich prezriem. Vyzerám milo, rozkošne. Presne takú ma chcú médiá aj vydavateľ. Je to hra, ktorá ma baví. Cez deň.

Tri hodiny v noci. Zvažujem, či dnes ešte niekam vyrazím. *Čakáš ma? Chýbam ti?* V telke bežia sitcomy, ktoré som videla už asi miliónkrát. Na notebooku sa prekliknem z webstránky s fotkami z krstu a zapínam online pouličné kamery.

Pouličné kamery sú úžasná vecička, ktorú som objavila počas dlhých nocí strávených na internete. Otvorím si jednu z najobľúbenejších stránok a mám celý svet pred sebou. Priamy prenos z miest, ako sú Paríž, Madrid, Praha, San Francisco... Celý svet je online. Nadosah.

Prejdem niekoľko svojich obľúbených miest. Ako zvyčajne začínam v Los Angeles, kde je ešte horúci slnečný deň. Na počasi v L. A. by som si vedela zvyknúť... Potom navštívim New York, mesto, ktoré nikdy nespí. *Ani nevieš, ako by sme sa k sebe hodili.* Prebehnem zopár bielych karibských pláží. A nakoniec sa vraciam domov – do Londýna. Mesto je na kamerách takmer prázdne. Až na *neho*.

Sedí tam každú noc už niekoľko mesiacov a sleduje mesto. Na kopci Primrose Hill. S preloženými nohami, kapucňou na hlave. Kamera visí za jeho chrbtom smerom k centru, nikdy mu nevidím do tváre. Je tam vždy okolo tretej až štvrtej v noci. A ja ho sledujem zakaždým, keď nie som vonku.

Púta moju pozornosť, vyvoláva vo mne zvedavosť. Keď na *neho* pozerám, mám v žalúdku zvláštny pocit. Je tak ďaleko a zároveň blízko. Sedí tam niekde, hľadá na spiacie mesto. Je to, akoby sme noc prežívali spolu, aj keď sme každý sám.

Ako veľmi je cudzí človek cudzí? Kedy ho môžeme začať volať blížkym? Čo zmenší vzdialenosť a prekročí hranicu? Keď poznáme jeho tvár? Jeho meno? Jeho sny? Alebo jeho strach?

Pol štvrtej. Míňa sa mi zmrzlina. Vonku sa spustí jemný dážď. To je jasný signál, že dnes zostávam doma. *Prídem zajtra, mám plány.* Pristúpim ku knižnici a vyberiem z nej knihu. Bežní ľudia by proste išli spať. Ja nie. Prečo?

Pretože som za viac ako dvadsať rokov ani raz nespala.

„Mačacia princezná je vaša tretia kniha za tento rok, Sara. Čo vás tak ženie vpred?“

„Viete, Mark, asi je to hlavne láska k deťom a to, že chápem, aké dôležité je odmalička ich správne smerovať.“ Hovadiny, samé hovadiny. Rapocem ich z kartičky, ktoré mi pripravila moja agentka. Vďakabohu, že ju mám. Som lepšia na papieri ako naživo.

„Povedzte našim poslucháčom, chystáte práve teraz ďalšiu knihu?“

„Áno, usilovne pracujem na novom príbehu pre deti, viac vám však nemôžem prezradiť,“ šibalsky mrknem na moderátora. Je šesť hodín ráno, pije kávu, ktorá mu očividne na taký skorý čas nestačí. Aké asi je byť nevyspatý?

„Ďakujeme, že ste si našli na naše rádio čas. Drahí poslucháči, ešte raz, toto bola Sara Nicksonová, autorka kníh pre deti. Jej najnovšiu knihu *Mačacia princezná* nájdete práve teraz v kníhkupectvách. Po krátkej reklamnej pauze budeme súťažiť o podpísaný výtlačok.“

Moderátor stlačí gombík, zloží si slúchadlá a otočí sa ku mne. V jeho vačkoch pod očami by sa dalo ležať ako v hojdacej sieti.

„Pred odchodom ešte, prosím, podpíšte knihu, ktorá pôjde do súťaže. Nedáte si kávu?“

„Nie, ďakujem. Kávu nepijem.“

Takmer opovržlivo si odfrkne a nahlas si usrkne zo šálky. „Ako je teda možné, že ste taká čulá?“

Len sa usmejem. Už roky si toto tajomstvo nechávam pre seba.

„Tu je rozpis všetkých autogramiád na nasledujúce týždne. Včera večer som ho dokončila,“ povie mi Gina, moja literárna agentka, a podáva mi za pochodu niekoľko papierov.

Prechádzame cez stanicu rádia, kde v rannom ruchu pobe-
hujú moderátori, technici a administratívni pracovníci. Prekri-
kujú sa jeden cez druhého, podávajú si papiere, v rukách držia
šálky s logom rádia. Chaos, ale napriek tomu každý vie, čo má
robiť. Na chodbe vonia čerstvá káva, za oknom sa slnko po-
maly štverá na oblohu.

Na Gine ranné vstávanie nevidno. Napriek skorej hodi-
ne má perfektne upravený mejkap. Kráčam vedľa nej, snažím
sa s ňou udržať rýchly krok, taký typický pre všetkých agen-
tov, maklérov a predajcov, ktorých kariéra stojí a padá na čase
a dohodách. Bľaboce mi o všetkých autogramiádach, ktoré
ma čakajú, a ja len mlčky poslušne prikyvujem. Všetko to po-
znám, už som ich absolvovala veľa. Vždy to prebieha rovnako.
Mamičky, deti, úsmevy, podpisy...

Gina mi podá výtlačok mojej najnovšej knihy. Prstami prej-
dem po tvrdej obálke. Keď ju otvorím, zacítim vôňu papiera.
Nič nevoní krajšie ako nová kniha. Je to prísľub. Odpútanie
od minulosti. Šanca na zabudnutie dneška, šanca na lepšie zaj-
trajšky. Útek od reality, vstup do nových svetov. Radí, zabáva,
učí. Zastavuje čas alebo ho zrýchli. Chce nás rozosmiať, roz-
plakať alebo prinútiť myslieť. A my ju necháme.

Pamätám si, ako som v starom zaprášenom sklade vydava-
teľa v rukách prvýkrát držala svoju prvú knihu. Bolo to pred
pár rokmi, aj keď mne to príde ako včera. Roztrhla som ige-
lit na obrovskej palete so stovkami výtlačkov a vybrala jeden

kus. Privinula som si ho k sebe ako novorodeniato. Stála som tam ako hrdá prvorodička, akurát nikto nemusel zošívaf moje intímne partie.

Podpíšem sa dovnútra knihy, nakreslím aj obrázok draka. Prejdem rušnou recepciou rádia, v rýchlosti sa rozlúčim s Ginou, ktorá už visí na mobile s jedným z kníhkupectiev, v ktorom budem mať zajtra autogramiádu. Zatláčim na ťažké dvere rádia a vykročím do rušného londýnskeho rána.

Okolo mňa sa vlečú ospalí smrtníci do práce. Kruhy pod očami, brady od zubnej pasty, košele od kávy. Zato ja som svieža, aj keby som nechcela byť. Nebývam ospalá ani rozospatá. Všetky javy, ktoré majú niečo spoločné so spánkom, sa mi oblúkom vyhýbajú. Pristúpim k stánku s novinami, keď mi zazvoní telefón.

„Sara, slúb mi, že dnes večer prídeš,“ ozve sa v slúchadle. „Včera mi doviezli takmer všetok nábytok, musíš ho vidieť. Už mi chýba len jedna skriňa, ktorú som objednal, a byt budem mať komplet zariadený.“

„Dobre, ale mám to u teba,“ poviem do mobilu, ktorý si pridržam len o plece. Podávam drobné predavačovi v novinovom stánku a beriem si od neho niekoľko magazínov a dennú tlač. Na jednom z magazínov sa na obálke usmieva mladé, pekné dievča. Dlhé blond vlasy má sčesané nabok, v ruke drží knihu. Vyzerá milo, nevinne. Ó áno, som to ja!

„Ale prosím ťa, bezo mňa by si akurát tak doma tlačila zmrzlinu a hrala sa na plejku,“ smeje sa.

Môj brat Ben. Či sa mi rozbila moja najmilovanejšia bábi-ka, alebo som dostala pokarhanie zo školy, smial sa.

„Dobre, ale dnes žiadne zoznamovačky, jasné? Žiadni *slobodní kamoši* a podobne.“

„Neboj sa, dnes ťa od toho ušetřím. Už si sa dnes videla v tlačí? Pekne na titulke hned' niekoľkých magazínov.“

„Ach áno.“

„Mladá spisovateľka Sara Nicksonová vydáva tento rok svoju tretiu knihu. Ako to to dievča robí?“ číta z novín. „Keby len vedeli, tak...“

„... tak by zo mňa vydavateľ chcel vytĺcť o tri knihy ročne viac,“ zasmejem sa.

„Uvidíme sa o ôsmej. Nemusíš nič nosiť.“

„Vieš, že so mnou alkohol ani nehne, a svojho bračeka predsa opíjať nebudem!“ S tými slovami zavesím, ale je mi jasné, že to bude na mňa večer zas nejaký jeho kamarát skúšať.

Je to tak stále. Ale ja som sama. Sara je sama. *Sara je sama*. Počúvam to na každej rodinnej oslave. „A kde máš priateľa? Ty nikoho nemáš?“ Keby som dostala libru vždy, keď sa ma to niekto spýta... Ani by som nemusela písať.

Oni tomu však nerozumejú. Ako by som vôbec s niekým mohla byť? Len si to predstavte. Večer svojho drahého uložíte do postele a vy idete pozerat' seriály a hrať videohry, až kým sa ráno nezobudí. Alebo sa to budete pred ním snažiť utajiť. A to veľmi nefunguje. Žiadny skutočný vzťah neunesie tajomstvá ani klamstvá. A hlavne nie tajomstvo, aké skrývam ja.

Za tie roky to mám overené. Nemôžem povedať pravdu a nemôžem ani klamať. Jediné, čo funguje, je nájsť si niekoho na jednu či dve noci a potom sa potichu vytratiť. Proste nemôžem byť s niekým, kto potrebuje spánok. Nevydržal by so mnou.

Mala som niekoľko vzťahov, ak sa to tak dá nazvať. Nikdy to nebolo jednoduché. Pre moju totálnu nespavosť sa mnohé veci komplikovali. Čím staršia som bola, tým častejšie som sa sama seba pýtala: Má vôbec zmysel začínať si s niekým a myslieť to s ním vážne? A tak som veci skončila, skôr než sa stihli začať.

Vzťahy stoja na komunikácii a na dôvere. Čítala som to v knihe, ktorú mi pred rokmi daroval Ben. (Určite to bola

narážka na môj lúboštný život.) Komunikácia mi ide, väčší problém mám zavrieť ústa. Ale v dôvere nevyunikám. Každého človeka, s ktorým sa chcem zblížiť, vnímam ako hrozbu pre moje city a moje tajomstvo. Je to tenký ľad, po ktorom neznášam chodiť. Raz sa podo mnou rozlomil – bolo to už dávno – a odvtedy naň odmietam vystúpiť. A, úprimne, zatiaľ som nestretla nikoho, kvôli komu by som bola ochotná na ten ľad bez strachu položiť obe nohy a preniesť naň celú váhu tela a svojho ťaživého tajomstva.